

opusdei.org

A Prelátus 2013. decemberi levele

A hit évének elmúltával a Prelátus arról ír, miként kell a hitnek áthatnia egész mindennapi életünket az életszentségre vezető eszközök segítségével, amelyeket Krisztus hagyott az Egyházra.

2013.12.07.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Szentatya lezárta a hit évét: az immár mögöttünk álló időszakban

Isten segítségével igyekeztünk növekedni ebben az isteni erényben, amely a keresztény élet gyökere, és kitartóan kértük az Urat: *adáuge nobis fidem!*,^[1] növeld bennünk a hitet, és vele együtt a reményt, a szeretetet és az áhítatot. Most, e kegyelemben gazdag hónapok után és az Istentől kapott lendülettel igyekezzünk továbbra is nap mint nap ezen az úton járni, amely a Mennybe vezet. Forduljunk a Szűzanyához, a hit és az Istennel való bensőséges viszony mesternőjéhez, hogy tegye hatékonyá arra irányuló vágyunkat, hogy hűségesek legyünk Fiához és az Egyházhoz.

Az egyházi tanítóhivatal dokumentumai – köztük nemrég a *Lumen fidei* kezdetű enciklika is – a hit eredetének két lényeges vonását emelték ki, ahogy azok az Újszövetségben szerepelnek. Egyrészt Szent Pál azt állítja, hogy *fides ex audítu*,^[2] vagyis a hit abból

fakad, hogy meghalljuk Isten Szavát, amelyet az Egyházban olvasunk és fogadunk be, másrészt Szent János arról beszél, hogy Krisztus, Isten emberré lett *Fia az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít*[3] és képessé tesz arra, hogy megismerje az Istenben rejlő titkokat. A világosság és a szó, a szó és a világosság tehát az általunk vallott hit két egymástól elválaszthatatlan jellemzője. **Ezért sürgősen vissza kell nyernünk a hit sajátos világosságát, mert ha a hit lángja kialszik, végül az összes többi fény is elveszíti erejét.**[4] Gyermekeim, köszönjük meg Istennek teljes szívünkből ezeket a fényeket, melyeket a Szentlélek az egyházi tanítóhivatalon és a szentek életén keresztül folyamatosan gyűjt a lelkünkben: igyekezzünk befogadni őket és hagyni, hogy a Szentlélek vezessen minket mindennapi életünkben.

A múlt hónap közepén zajlott le Rómában egy kongresszus „Szent Josemaría és a teológiai gondolkodás” címmel. Az előadók azt elemezték, hogyan nyújt a szentek tanítása és tanúságtétele új fényeket a hitben való elmélyüléshez és ennek következtében a hittan egyre mélyebb tudományos kifejtéséhez. Ez a kongresszus újabb alkalom volt arra, hogy teológusi körökben többen megismerjék annak az üzenetnek sajátos árnyalatait, amelyet az Atyánk 1928. október 2-án kapott Istentől, azzal a feladattal, hogy azokat továbbadja a keresztényeknek, főként azoknak, akik mindennapi életét a családi, szakmai, társas tevékenységek töltik ki.

Az elmúlt hónapok során a Hiszekegyben foglalt igazságokról írtam leveleimben. Most abban szeretnék segíteni nektek és saját magamnak, hogy olyan

következtetéseket vonjunk le, amelyek révén a hit erénye át tudja hatni az életünket a következő hónapok során. Abban kell elmélyednünk, hogy miként kell a hitnek mindennapi viselkedéssé válnia, hogy valóban megvilágosítsa az értelmünket, megerősítse az akaratunkat és lánggra lobbantsa a szívünket, hogy Isten ismerete és szeretete hassa át a magatartásunkat, és azt továbbadjuk minden léleknek.

Abból indulunk ki, hogy teljes mértékben bízunk kell abban, hogy az Egyházban birtokunkban van az életszentségre vezető eszközök teljessége, melyeket Krisztus hagyott ránk. Ezek közül kiemelkedik a szentségek vétele, Isten és az Egyház parancsolatainak teljesítése és az imádság, amint azt összefoglalja a *Lumen fidei* kezdetű enciklika.

A szentségek Krisztus cselekedetei, amelyek által szent Embersége,

amely már megdicsőülten a Mennyben van, közvetlen kapcsolatba lép a lelkekkel, hogy megszentelje őket. A Szentléleknek ugyanakkor más, számunkra ismeretlen útjai is vannak, amelyeken magához vonzza az embereket. A Pápa mégis arra figyelmeztet, hogy **a mi kultúránk elveszítette Isten ezen konkrét jelenléte, világban való tevékenysége iránti érzékét. Úgy gondoljuk, hogy Isten csak odaát létezik, a valóság egy másik szintjén, a mi konkrét dolgainktól függetlenül. Ha így volna, ha Isten képtelen lenne a világban tevékenykedni, akkor a szeretete nem volna valóban hatalmas, valóban valóságos, nem is volna igazi.**[5]

Idézzük fel Szent Josemaría tanítását, amely már fiatalkorában szilárd formát öltött, amikor így írt: ***Legyünk meggyőződve, hogy Isten***

mindig a közelünkben van. Úgy élünk, mintha távol lenne, messze, ahol a csillagok ragyognak, és elfelejtjük, hogy itt is van, állandóan mellettünk.

Itt van a közelünkben, mint szerető atya. Jobban szeret minket, mint a világ összes anyja képes szeretni gyermekeit, segít, buzdít, megáld... és megbocsát. (...)
Tudatosítsuk magunkban, meggyőződéstől áthatva, hogy atya ő, a mi atyánk, Isten, aki közelünkben és a mennyben is van.

[6]

Különösen így van ez, amikor megkapjuk a szentségi feloldozást és az Oltáriszentséghez járulunk. E hitből fakadó meggyőződés révén mérhetetlen biztonsággal tölt el minket az Úr megbocsátása és közelsége, óriási békével árasztja el a lelket, és képessé tesz arra, hogy ezt a derút továbbadjuk a

környezetünknek. Ezért soha nem fáradok bele abba, hogy elismételjem: valahányszor e szentségekhez járulunk, annak biztos tudatában tesszük, hogy a Szentlélek az, aki Krisztus által az Atya szeretetéhez vonz minket.

Ültessük át e gondolatokat a gyakorlatba a belső életünk küzdelmeiben. Szentté válhatunk, szentnek kell lennünk a hibáink és bukásaink ellenére, mert Isten arra hív, hogy váljunk isteni életének részeseivé mint gyermekei Krisztusban, és felkínál minden gyógymódot is. A szentségek és az imádság kegyelmével könnyebb teljesíteni az isteni törvény parancsait és hűségessé lenni állapotbeli kötelességeinkhez. **A tízparancsolat nem tilalmak gyűjteménye, hanem konkrét eligazítás arra nézve, hogyan kell kijönni a magába zárkózott, önző „én” pusztájából, és hogyan lehet**

**párbeszédet kezdeni Istennel,
hagyva, hogy átöleljen az ő
irgalmassága, azért, hogy
hordozzuk irgalmasságát.[7]**

Kérjük az Urat, hogy adjon nekünk erős hitet, amely minden cselekedetünket élteni. Biztos, hogy hiszünk Isten szavában, csodálattal olvassuk az Evangéliumot és elmélkedünk róla, de talán nem jut el a lelkünk mélyére annyira, hogy átalakítsa minden egyes cselekedetünket. És amikor jönnek a nehézségek, a szárazság, a környezet ellenállása, talán elcsüggedünk. Nem lehet, hogy a hitünk kissé elálmosodott? Nem lehet, hogy jobban kell támaszkodnunk a Szentlélek működésére, aki a kegyelem által a lelkünkben lakik? Nem arról van szó, hogy olykor túlságosan csak a saját erőnkre támaszkodunk? Elmélkedjünk arról az átalakulásról, amelyen az apostolok mentek keresztül

Pünkösdkor, és tartsuk magunkat az ott látott irányvonalakhoz, amelyeket megismerünk az Egyház által a kezdetektől fogva ajánlott keresztény áhítatgyakorlatok révén is: az elmélkedő imádság, a fohászok és szóbeli imádságok – főként a rózsafüzér –, az apró önmegtagadások, a lelkiismeretvizsgálat, az Isten jelenlétében végzett és jól befejezett munka révén.

A benső élet – tanította az Atyánk – nem érzés kérdése. Mennyi fényt kapunk, amikor világosan látjuk, hogy megéri fáradozni napról napra, hónapról hónapra, évről évre és egész életünkben, mert utána a Szeretet vár minket a Mennyben! El kell raktározunk ezeket a fényeket, gyermekeim. Meg kell őriznünk Isten e kegyelmeit a lelkünkben mint egy víztározóban: a világosságot, a fényt, az odaadás édességét. És

amikor jön a sötétség, az éjszaka, a keserűség, vessük bele magunkat az Úr kegyelmének e tiszta vizébe. Noha az adott pillanatban vak vagyok, látok; noha száraz vagyok, megöntöz a Krisztus Szívéből fakadó és az örök életre vezető víz. Akkor, gyermekeim, ki fogunk tartani a küzdelemben.[8]

Így képesek leszünk segíteni másoknak, hogy ők is határozottan járják a hit útját. Valóban, **a hit nem pusztán Jézusra tekint, hanem Jézus szempontjából, az ő szemével lát: részesedés az ő látásmódjából.** [9] Az Úr figyelt mindenkire külön-külön, de az egész sokaságra együtt is. Minden egyes emberért és mindenkiért lejött a földünkre, és mindenkiért és minden egyes emberért folytatja üdvözítő művét. A mi küldetésünk ezért az, hogy elvezessünk Jézushoz mindenkit, akivel összehoz minket az élet, kezdve a hozzánk legközelebb

állókon. Így viselkedtek az őskeresztények, akik előidéztek a pogány világ megtérését.

Egy régi elmélkedésben Szent Josemaría éppen az őskeresztények példájáról beszélt: ***tanulatlan emberek, akik tisztában vannak a rájuk váró vértanúsággal és erőszakos halállal, mégis elfogadják, hogy Krisztus munkatársai legyenek a világ üdvössége érdekében, és nekilátnak, hogy megdöntsék a pogányságot és megtöltsék a földet keresztény vérrrel. Nagyon hamar társukul szegődik a hit hirdetésében és az azt megpecsételő dicsőséges szenvedésben Saul, aki korábban üldözte őket és az ösztöke ellen rugdalózott (vö. ApCsel9,5). Ott mennek mind, tisztán, hogy megtisztítsák a pogány világ piszkos és zavaros ingoványát, hogy az általuk gyakorolt apró***

erényekkel, a szeméremmel, a szerénységgel, a becsületességgel legyőzzék a pogány társadalmat, amely csak az élvezeteket hajhássza (...). Behatoltak az ókori világ szívébe: Rómában vannak. Mit lesznek képesek elérni ott? A választ megtaláljuk a történelemben: a császárok trónja leomlik, és ma, kétezer évvel később Péter még mindig Róma püspöke.[10]

Az új evangelizáció kihívásaival szembesülve mai is nagyon erősen meg kell tartanunk ugyanezt a reményt. *Non est abbreviáta manus Dómini*,^[11] nem rövid az Úr keze. De hitből élő férfiakra és nőkre van szükség ahhoz, hogy a Szentírás csodái újra megtörténjenek. Néhány napja jelent meg a Pápa apostoli buzdítása *Evangelii gáudium* címmel, amely a legutóbbi, éppen az új evangelizációról szóló püspöki szinódus rendes ülésének

eredményeiből indul ki. Arra buzdítalak benneteket, hogy olvassátok el, hiszen minden bizonnyal sok új fényt meríthetünk belőle ehhez a nagy feladathoz.

Nem akarok elsiklani a guadalupe-i Szűz Mária közelgő, december 12-i ünnepe felett. 1931-ben – a Műtörténetének nagyon nehéz időszakában – ugyanezen a napon hallotta Szent Josemaría a lelke mélyén, amint Isten a Szentírás szavaival így szól hozzá: *inter médium móntium pertransíbunt aquæ*;[12] a kegyelem vizei folynak a hegyek között, legyőzve bármilyen akadályt, mindent, ami szemben áll Isten uralmával az ember személyes fejlődésében, illetve az Egyház és az emberiség életében. Mert ez az *győzelem, amely legyőzi a világot: a mi hitünk*.^[13] Így hozzájárulunk ahhoz, hogy megvalósuljon az Atyánk vágya, amelyet az Opus Dei alapításának első pillanatától fogva

hallottunk és olvastunk tőle: ***regnáre Christum vólumus!***, azt akarjuk, hogy Krisztus uralkodjon.

Ma kezdődik advent, az Úr születését előkészítő időszak. Nagy segítségünkre lehetnek ezek a napok – amikor újra rácsodálkozunk az Atya jóságára és irgalmára, aki elküldi a Fiát a világba –, hogy megújítsuk arra irányuló vágyunkat, hogy mindig nyitottak maradjunk Isten fényei és szavai előtt, főként a Szentírás olvasásában és a róla való elmélkedésben.

A decemberi ünnepek Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásával kezdődnek: Szűz Mária, a hit mesternője, a reményünk, csodálatos példájával megmutatja, hogyan lehet Istent és Istenért a felebarátainkat úgy szeretni, hogy közben a szívünk, az értelmünk és az érzékeink teljesen az Úrra figyelnek. Igyekezzünk a lehető legjobban felkészülni erre a

küszöbön álló ünnepre azért, hogy gyermeki szeretettel fordulunk égi Édesanyánkhhoz.

Így imádkozva engedjünk nagyobb teret az Egyházaért és a Pápaért, a munkatársaiért, a szándékaimért, minden ember lelki és anyagi szükségleteiért mondott imádságnak. Soha ne hagyjanak közömbösen – és Istennek hála, biztos vagyok benne, hogy nem is történik így – azok az anyagi és lelki nehézségek, olykor valódi tragédiák, amelyek az egész világon oly sok embert érintenek.

Decemberben a Mű történetének több évfordulóját is ünnepeljük, köztük a Szűz Máriáról elnevezett Római Kollégium létrejöttét 1953-ban. Adjunk hálát Istennek a Mű történetének valamennyi évfordulójáért.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2013. december 1.

[1] *Lk* 17,5

[2] *Róm* 10,17

[3] *Jn* 1,9

[4] FERENC PÁPA: *Lumen fidei*
kezdetű enciklika, 2013. június 29., 4

[5] *Ugyanott*, 17

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 267

[7] FERENC PÁPA: *Lumen fidei*
kezdetű enciklika, 2013. június 29.,
46

[8] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövetelről, 1974.
február 17.

[9] FERENC PÁPA: *Lumen fidei*
kezdetű enciklika, 2013. június 29.,
18

[10] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1937. július 26.

[11] *Iz* 59,1

[12] *Zsolt* 103(104),10 (Vg)

[13] *1Jn* 5,4

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-
decemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-decemberi-levele/) (2025.04.16.)